

גמ"ר 7261/06/15 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ת"א - פלילי נגד **HANSEN LARS SHARP, ע"י**

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
גמ"ר 15-06-7261 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' 13 אוקטובר 2015
HANSEN LARS SHARP

בפני:	כב' השופט עופר נהרי
בעניין:	המאשימה
נגד	
הנאשם	HANSEN LARS SHARP ע"י ב"כ עו"ד שמעון מזרחי, עו"ד גדי נשיז ועו"ד בן גופמן

גמר דין

פתח דבר :

תאונת דרכים קטלנית.

תאונת דרכים קטלנית נוספת שהתרחשה בכביש ישראל המctratta לסטטיסטיקה נוראה.
ומאוחריו המספרים מצוים CIDOU אנשים.

חימם מתרשkom לרסיסים באחת.
תקווות חיים ושמחה חיים מתרשkomות גם הן.

חוסר שימת לב רגעית בכביש, חוסר ריכוז, מביאים לאובדן חיים ולטרגדיה עצומה.
ובית המשפט? הוא נדרש במקרים שכאללה למלאכה של גזירת עונשו של אדם נורטטיבי אשר לו היה הוא נוקט מעת ערנות זהירות רבה יותר בניגתו בכביש היה נמנע הוא מההמית אסון על זולתו, ולהבדיל אלף אלפי הבדלות, גם אסון מה על עצמו.

עובדות המקרא ודבר האישום וההודה :

כעולה מכתב האישום (המתוקן) שהוגש בתיק זה ואשר הנאשם (שהינו אזרח ותושב דנמרק) הודה בכל עובdotיו, נהג הנאשם בתאריך 13.5.15 בשעה 13:10 בבודק ערך, במכונית מסווג פולקסווגן בכיבש מס' 1 מכיוון ירושלים לכיוון ת"א בסמוך למחלף שפירים.

עם הנאשם ברכב היי באותו עת כנוסעים: רعيיתו, בנו בן ה-4, בתו התינוקת, וכן אמה של רעייתו (סה"כ 4 נוסעים עמו, בני משפחתו).

עובדות כתוב האישום מפרטות כי במועד הנ"ל מזג האויר היה נאה, היה אור יום, הכביש היה תקין ויבש, מסומן היטב, וכי שדה הרניה לפנים פתוח למרחק של 150 מטרים לפחות.

עוד פורט בכתב האישום כי בכיוון נסיעת הנאשם קיימים בכביש זה ארבעה נתבי נסיעה וכי באותו עת ובאותו כיוון ונטייב נסיעתו, נעו, לפני הנאשם, שני רכבים מסווג סוזוקי אשר בראשון שביניהם הייתה נהגת (הגב' ציפורה אייזמן) ואחריה, ברכב הסוזוקי השני, נהגת (הגב' רננה אלון ז"ל) שהיה בשבוע ה-15 להרונה.

נהגת הרכב הסוזוקי הראשון (הגב' אייזמן) הבחינה כי רכב פלוני שנסע לפניה בנתיב הנסיעה עצר ולנוכח כך היה בלהמה את רכבה.

גם המנוחה (גב' רננה אלון ז"ל) כשהבחינה בכך האטה אף היא את מהירות נסיעתה ברכב הסוזוקי בו נהגה.

אלא שכעולה מעובדות כתוב האישום (שבכולן כאמור הכיר הנאשם והודה) הנאשם לא הבחן ברכב המנוחה ולא שם ליבו לעובדה שרכב המנוחה האט את מהירות נסיעתו, פגע בעוצמה עם חזית רכבו בחלק האחורי של רכב המנוחה וכתוצאה מעצמה הפגעה פגע רכב המנוחה בחלקו האחורי של הרכב הסוזוקי בה נהגה הגב' אייזמן.

כתוצאה מההתאונת נפגעה המנוחה (גב' רננה אלון ז"ל) באורח אנוש ונפטרה כעבור כשעה בבית החולים.

עוד כתוצאה מההתאונת נחללה רעייתו של הנאשם חבלה של ממש. רעייתו של הנאשם נפגעה בבטנה ונזקקה ניתוח. ילדיו של הנאשם נחללו קלות. גם הגב' אייזמן נחללה קלות.

בכתב האישום נטען כי הנאשם גרם למוות של המנוחה ולפציעות והחולות שתוארו לאחרים כתוצאה מנהיגה רשלנית מצדיו שהתרטטה בקלות ראש, ברשלנות ובחוסר תשומת לב למתרחש בדרכו; בכך שלא שמר מרחק מרחק מרכב המנוחה שנסע בנתיב לפניו; בכך שלא הבחן ברכב המנוחה שהאט את מהירותו; לא האט בהתאם את מהירות נסיעתו; בכך שלא הגיע בהתאם למתרחש בנתיב הנסיעתו על אף שדה הרניה לפנים היה למעלה מ-150 מטרים; ובכך שלא בלם מבעוד ועוד.

נטען בכתב האישום כי במעשה הנ"ל גרם הנאשם בנהיגתו הרשלנית למוות של המנוחה ולפציעתם של אשתו וילדיו שלו וכן לפציעתה של הגב' אייזמן.

העבירות שבין הנאשם הואשם - וגם הורשע כאמור עפ"י הודהתו - הן גרימת מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשיןividually עם סעיפים 40 ו- 64 לפקודת התעבורה, וכן נהיגה בקלות ראש תוך גרימת חבלה של ממש (ריבוי

עבירות) לפי סעיף 62 (2) ביחד עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

דבר גזר הדין על נימוקיו :

שמעתי בפני את דבר הティיעונים הנרחבים לעונש מפני הצדדים.

בכל זה גם קיבלתי לידי ושמעתי את דברי בני המשפחה אשר הותירה המנוחה, דברי רعيיתו של הנאשם, ובברי הנאשם עצמו, וכן, לבקשתם ועפ"י רצונם של באי כוח הצדדים, גם הוגש לעוני קלסר חומר הראיות בקשר עם האירוע התאונתי דין.

באי כוח הצדדים גם היפנו והגישו במסגרת הティיעונים לעונש פסיקה לצרכי עיון והשוואה.

ראשית ייאמר כי כפי שכבר נקבע עקרונית זה מכבר בפסקת בית המשפט העליון (ראה נא את ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל) אמת מידת קובעת בעבירה של גרים תאונות דרכם קטלנית ברשלנות היא דרגת הרשלנות.

במקרה שבפני עטרה המאשימה ונימה לקבוע, כי רמת הרשלנות שהפגין הנאשם כנוג בכਬיש באירוע דין הינה רמה של רשלנות רבתה, רמה גבוהה מאד.

מנגד עטרה ההגנה, ונימה אף היא, כי לטעמה רמת הרשלנות שהפגין הנאשם כנוג בכబיש באירוע דין הינה רמת רשלנות נמוכה, ואף נמוכה ביותר.

לשיטתי - עפ"י המצד בעבודות כתב האישום ועפ"י העולה גם על פניו מחומר הראיות שבייקשו והחליטו הצדדים בשותף להגיש לעוני - רמת הרשלנות שהפגין הנאשם כנוג באירוע דין היא רמת רשלנות ביןונית עד גבוהה.

ואסביר:

בכתב האישום לא מיחסת לנagara, מלכתחילה, ב מהירות העולה על המותר. מיחסת לו עם זאת (בקשר היבט המהירות) אי התאמה של מהירות נסיעתו מצב שנוצר בכביש עת כלי רכב האטו את מהירות נסיעתם לפניו).

עיוון בכתב האישום בתיק שבפני, כמו גם בתרשים ובתצלומים אשר בתיק החקירה בתיק זה, גם ילמד מיד כי להבדיל למשל מן האירוע שהתרחש בתאונות הדרכים הקטלנית נשוא ת"ד 11312/06 "מדינת ישראל נגד אביגדור קלגנסבלד" (ראה נא גם את ע"פ (ת"א) 71933/06 "אביגדור קלגנסבלד נ' מדינת ישראל") לא מדובר כאן בתיק שבפני באירוע של התקראות הנagara הנagara לצומת, ובוודאי שלא לצומת מרומר שבו עומדים וממתינים אותה שעה כלי רכב להתחלפות האור האדום ברמזור לירוק בכיוון הנסיעה.

עמוד 3

ובמילימ אחרות : עסקין בתיק שבפני - גם עפ"י עדויות נוספות המצביעות בתיק - בכביש אשר בו נעו כולם (ובכלל זה הגב' אייזמן) במהירות של לערך 100 קמ"ש (שהינה מהירות המותרת במקומות) ולא בהתקרב לצומת.

כאמור, כתוב האישום שהגישה המאשימה בתיק זה כלפי הנאשם שבפני איננו מייחס לו כי עבר לתחילה האירועים הנג הוא במהירות העולה על מהירות המירבית המותרת במקומות.

יובהר היטב: אין פירושו שהנائم לא צשלון חרוץ באשר כן יוחס לו בכתב האישום (ובכלל זה אי התאמת מהירות למשך שנותהו בכביש לפני ובכל אשר כן פורט בכתב האישום) וגם הודה זכורה בכל אלה הודה מלאה ואף עומדת הוא לשלם מחיר עונשי, אך כאמור, לא צשל הוא, ולא נתען ע"י המאשימה כי צשל הוא, מלכתחילה בנהיגה במהירות העולה על מהירות המותרת במקומות.

היבט נוסף מן האירוע הנדרש להישקל עת זוכרים כי עפ"י פסיקת בית המשפט העליון דרגת הרשות היא הקובעת ועת בוחנים את מידת הרשות שהפגין הנאשם הנאים כנהיג באירוע דן, הינו שאמנם נכון הוא הדבר שהנائم צשל כאמור בכל אשר תואר ופורט בכתב האישום, אך אין לומר שתשומת ליבו הייתה כה מנותקת עד כי כביכול לא הספיק כלל להגביה.

מן העדויות - לרבות זו של עד ראייה לאירוע (מר גלפנד אולג) שנסע בעקבות הנאשם - עולה כי הוא ראה את הרכב הנאשם מבצע בלילה אך ללא הצלחה (לדבריו הוא ראה את הרכב הנאשם מבצע בלילה חירום ותייר אף את העשן מהגלאים של הרכב הנאשם בשל בלילה החירום).

אגב, עד זה גם העיד מנגד על נסעה מהירה מצד הנאשם, ואולם גם ציין כי הוא (העד) נסע כ- 30 מטר אחריו וצין כי מהירותו שלו (של העיד) הייתה כ- 90 - 100 קמ"ש וכי הרכב הנאשם הלך והתפרק ממנו ובסמור לכך גם בלם הנאשם.

הנائم, במסגרת דבריו בפני ההליך הטייעוני לעונש ציין כי הוא יודע במהירות המותרת בכביש הייתה 110 קמ"ש וכי לדבריו לא עבר את מהירות הזו.

עjon בדו"ח הבוחן אשר בתיק החקירה לימד כי מהירות המירבית שהותרה במקומות הייתה 100 קמ"ש ולא 110 קמ"ש.

לסיכום נקודה זו שענינה בחינת היבטים ברמת רשותו של הנאשם כנהג י██ום אם כך ויאמר כי יש לשום לב שעבודות כתב האישום בהן הודה הנאשם הן העבודות שעל פיהם נבחן אירוע וći לענין מהירות נסיעת הנאשם אין טענה כאמור בכתב האישום לניהיגה מלכתחילה במהירות העולה על מהירות המירבית המותרת.

כל שחרגה מלכתחילה, אם חריגה מעט, מהירות נסיעת הנאשם מהירות המירבית המותרת, ניכר, על פניו מילא, כי לא הייתה זו חריגה יוצאת דופן או משמעותית.

וויודש שוב : הרשות העולה מן העבודות שכן מתוארכות בכתב האישום קשה דיה וחוורה כשלעצמה ואין להבין מין הדברים לעיל ולהלן אחרת מכך.

אכן, אין מדובר במצב שבו נהג איננו מgeb כלל, אלא בנהג שהגב אר הגיב בשלב מאוחר מן המczופה (שהרי אם הוא נצפה בולם, פירושו שבהינתן זמן תגובה, הСПИК הוא בשלב כלשהו, אם כי מאוחר מידי, לראות וגם לנ��וט פעולה (בלימת החירום שגם העלתה צריכה עשן מצמיגי מכוניותו).

אללא שככל אלה (בנהיגת המותרת במקומם והטגובה המאוחרת של הנאשם כנהג) לא ניתן היה כMOVן להסתפק בנהיגת ביום האירוע ובנסיבות האירוע, שכן, חובות הנאשם כנהג השתרעו הרבה יותר לכך, ואת החובות הללו - המניות ובדוק בכתב האישום, הפרק הנאשם, הודה בהפרtan, וישלם מחיר עוני על הפרtan ועל תוצאות הפרtan.

כשם שהמנוחה כנהגת הייתה עירנית מספיק לנעשה בכביש לפניה והגיבה מבועד למצב החדש שנוצר בכביש בשל האטה ובלימה שבוצעה לפניה, (כפי גם הגב' אייזמן כנהגת) כך גם צריך היה הנאשם להיות עירני מספיק ולהגיב מבועד מודע כדי למנוע התנששות בעוצמה ברכב שלפניו וכך למנוע את התוצאות הטרagiות.

עיוון בתצלומים מזרת האירוע - ובכלל זה צלומי הנזקים הקשים בcoli הרכב (הן זה של הנאשם והן זה של המנוחה) ואף מעבר לכך הדיפת רכב המנוחה אל עבר רכבה של הגב' אייזמן - דומני כי ייעידו, ללא דבר מחלוקת רבה, על כי לא היה מדובר באירוע תאוני זה במגע קל כביכול או בפגיעה קלה כביכול במהלך האימפקט שהתרחש בין רכבו של הנאשם לבין רכבה של המנוחה, כך בלשון המעטה.

אף דומני כי לא אטעה אם אומר שאין הכרח רב בחווות דעת מקצועית שבמומחיות כדי להבין שעוצמת אימפקט שכזו (באם תאמר שה הנאשם אף הСПИК עוד לפני כן לנ��וט בביבלית מה של רכבו טרם המגע) מעד מן הסתם על מידת אי שמירות המרחק מצד הנאשם ו/או על מידת מהירות תנועת רכבו בעת המגע ו/או על מידת אייחרו של הנאשם בתגובהו כנהג.

ברור הוא עם זאת שקיים מן הסתם גורמים נוספים שאינם ידועים לבטח בהם דינמיקת הפגיעה, מיקומה של הפגיעה בcoli הרכב והמבנה ואולי החזק השונה של coli הרכב, ואולם באמירה כללית כאמור, ומוסיגת כאמור, דומני שאיש לא יחולק שעוצמת הפגיעה של הנאשם באחריו רכבה של המנוחה לא הייתה עצמה של מה בכך אלא עצמה ממשועותיה.

למרבה הצער, מידת העוצמה הפגיעה יכולה להיות את ההבדל בין חיים מוות עבור גב' רננה אלון זיל והרי על מידת העוצמה הפגיעה הוא בידי הנאשם כנהג.

וויודש שוב: אמירות אלה של בית המשפט אודות עצמת הפגיעה, ועל כי לא היה זה מגע קל, הן אמירות הרחוקות כמובן מדויק ורחוקות כמובן מכך מכך של עובdot בוחנות תאונות דרכים, אלא מהוות אר ורך אמרה כללית ביותר שמקורה בסכל ישן וכך יש לראותה ולא מעבר לכך.

לאור המנוחה לעיל - כאשר עסקין ברמת ציפיות לצריכה להלום נסעה שוטפת של coli הרכב בכביש מהיר (כך הוגדר הכביש בסעיף 1 לעובdot כתב האישום), שלא בהתקרב לצמות, בכביש בעל 4 נתיבים (השונה כאמור, דרך מיוחד מרמת ציפיות ההולמת נסעה בהתקרב לצמות, ובוודאי דרך מיוחד צמות מרווח בו עומדים coli רכב באור אדום); וכאשר עסקין בכתב אישום שאין בו טענה לנהיגת ב מהירות העולה על המירבית המותרת מלכתחילה; וכאשר גם עסקין בנהיג

שהגביב ובלם (אם כי כאמור באיחור), אזי מדובר לטעמי, בשים לב למיכלול ולמפורט בסעיף 10 לעובדות כתוב האישום אשר מפרט את האופנים שבهم הتبטהה רשות הנאשם (ושוב נא וראה את פרטיו הרשנות בכתב האישום) הרי שיש בסיכוןה של נקודה זו לומר שאין מדובר כאן ברשות ברף הנמור (כשיטת ההגנה) אך גם אין לומר שמדובר ב"רשות רבתי" (כשיטת התביעה), אלא כאמור, לטעמי, ברשות ברף ביןוני עד גבוה.

ויבורו יוד�ש כמובן שוב : אין צורך להיות כלל רשות. לא ברף נמור, לא ברף ביןוני, ולא ברף גבוה.

נהיגתו הרשנית של הנאשם (כביטויה בסעיף 10 לעובדות כתוב האישום) הביאה במקרה Dunn למוות ולפצעות.

על התנהלות שכזו, שמביאה לתוצאה שכזו, מתחקש מחיר עונשי העולם אשר ייקח בחשבון את עקרון קדושת החיים ואשר גם יעביר מסר ברור לנוהגים ולנוהגים בישראל על כי חוסר שימת לב הורגת (מביאה למוות) וכי החברה אינה יכולה להשלים עם אסונות שכאה שניתן למנעם עם מעט יותר תשומת לב מצד האוחזים בהגה.

עד כאן לעניין קביעת דרגת הרשות.

ואם - כפי שכבר נאמר - אמת מידה קובעת בענישה בעבריה של גרים תאונת דרכם קטלנית היא דרגת הרשות, איזה כך גם ראיו שתוקן ותילוך בחשבון דרגת הרשות של הנאשם Dunn עת אומדים את רמת הענישה המתחקשת (וזאת יחד כמובן עם היבטים נוספים הנדרשים בקביעת הענישה בכל מקרה כי הענישה היא גם לעולם אידיבידואלית).

לענין הדרך אשר בה, בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, נדרש בחינת הענישה נקבעוciduu זה מכבר ע"י בית המשפט העליון הכללים המנחים הבאים (ציטוט):

"**עסקין** בגין דין שניין לאחר כניסה של תיקון 113 לתקף. תיקון זה נועד להבנות את שיקול הדעת של בית המשפט במלאת קביעת העונש, לפי העקרונות והקרטרוניים שנקבעו בסימן א' 1 בפרק ו' לחוק העונשין. התקון קובע כי בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת-שלבית לצורך גזרת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואוthon בלבד. בשלב נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב באربע שיקולים; (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו - (4) הנסיבות הקשורות ביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40 ט' לחוק (סעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסתות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאלי שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40 ד' ו- 40 ה' לחוק (סעיף 40 ג' (ב) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיין שיקומי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתווך המתחם שקבע. בשלב זה נדרש בית המשפט לשקל נסיבותיו האישיות של הנאשם ל Kohle ולחומרה - אלו המפורטות בסעיף 40 יא' לחוק, כמו גם נסיבות אחרות ככל שמצא שהן

רלוונטיות (סעיפים 40 ג' (ב) ו - 40 יב' לחוק) .... (ציטוט מ - ע"פ 29/18 אحمد דבש נ' מד"י, [פורסם ב公报] מפי כב' השופט ע. פוגלמן). וכן ראה נא ע"פ 1903/19 חמודה עיאשה נ' מד"י, [פורסם ב公报] מפי כב' השופטת ע. ארבל).

ובענין "ארץ אלמוג נ' מד"י" (ע"פ 6755/09) שכבר אזכור לעיל, ציין צצור בית המשפט העליון את הכללים המנחים בעניין הענישה הרואיה בעבירה גרימת מוות ברשלנות בתאותות דרכיהם:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיות הענישה הרואיה בעבירה של גרים תאונות דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגוזר על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלאה לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל הנسبות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלצות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיחודה של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

(цитוט, שם, מפרשת "ארץ אלמוג").

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה במקרה של גרים תאונות דרכים קטלנית הוא כמובן הערך העליון של קדושת החיים ואילו הפגיעה בו היא פגעה מksamילית.

מדיניות הענישה הנהוגה במדינת ישראל בעת הזאת (כביותה בשורה ארוכה של פסקי דין שייצאו תחת ידי בית המשפט העליון בשנים האחרונות בפרט) הינה מדיניות לפיה, ככל, במקרים גרים תאונות דרכים קטלנית ברשלנות בכבישים ובמסגרת המאבק המתמשך בתאותות דרכים, הענישה תיקול מאסר אחורי סORG ובריח, וזאת למעט מקרים מעטים וחרגים. ראה נא בהקשר עקרוני זה את דברי בית המשפט העליון, בין היתר, בע"פ 1391/11, דנ"פ 8576/11, רע"פ 2955/12, ע"פ 6358/10 ורע"פ 4581/14.

מובן הוא כי כלaira לגופו עפ"י רמת הרשלנות, ומובן גם כי כל נאשם או נאשמה לגוף וכי הענישה גם לעולם כאמור אינדיבידואלית, ואולם, כאמור, מדיניות הענישה הנהוגה, כביותה בפסיקת בית המשפט העליון מן העת האחרונה, הינה שעם כל הצער שבדבר שנאשם או נאשמה נורמטיבים שכשלו ברשלנות ישלו למאסר אחורי סORG ובריח, אין מנוס לכך וזאת על מנת לשוב ולהציג באזני כל את עקרון קדושת החיים ואת הצורך להתייחס ביראת קודש לבטחון חייהם של עוברי דרך בכבישים עת נכנסים לרכב על מנת לנוהג בו.

כבר היה מי שבחר להשווות רכב לנשך.

כל הרכיב משמשים את כולנו בחו' השגירה על מנת להסבירו מקום למקום וקשה כמובן לתאר חיים בעולם מודרני בלבדיהם, אך הם יכוליםCIDOU ב naked להוות גם כל הרטני באמ נהגים בהם ברשלנות.

כח רב מצוי בידי האוחז בהגה והדבר מחייב תשומת לב מירבית בנהיגה על מנת כי לא יתרחש אסון.

איש כמובן איןנו קם בבורקו של יום וمبקש או מצפה להביא לכדי התנגשות ותאונת קטלנית. על אחת כמה וכמה שאיש איןנו עושה כן כאשר ברכבו שלו יושבים אותה עת בני משפחתו ובכלל זה ילדיו הקטנים ואשתו.

הכל הי' רצים במקרה זה - לו היה ניתן - לגלל את הגלגל ואת הזמן אחרוניים ולמנוע את האסון - לו רק יכול.

אף ברור למדי כי ברוב רובם המכמעט מוחלט של המקרים, הרתעת היחיד, הנורומטיי בד"כ, שכשל בجرائم תאונת דרכים קטלנית, ע"י הכנסתו לבית הסוהר היא איננה העיקר בעת הטלת רכיב עונשי שכזה, אלא דווקא הרתעת הרבים והעברת מסר חברתי ברור וזאת כאמור בשל קידושת החיים ואבדנות.

הכנסתם לבית הסוהר של נהג או נהגת שכשלו בجرائم מוות ברשנות תוך כדי נהיגה לא תשיב את שאון להшиб.

כך הכנסתו של הנאשם שבפני בית הסוהר לתקופה זאת או אחרת לא תשיב את רננה אלון ז"ל לחיים ולהיקש משפחתה וגם לא תיתן חיים לעובר שהיא בבטנה.

עם זאת, המסר הציבורי - הציבור הנהגים בכבישים ובכלל - צריך להיות מסר ברור ולשקף את הפגיעה הקשה בעקרון קידושת החיים למען אלה יישמרו ויכובדו.

באשר לנסיבות הקשורות ביצוע העבירה הרי שהיבטי רשלנותו של הנאשם Dunn מצוים מפורטים בכתב האישום בו הודה, וגם כבר התקיימה לגבים התייחסות לעיל.

מתחם העונש ההולם בעבירות של גרים מוות ברשנות בנהיגה ינווע בכללותו, בין מאסר בפועל בן 6 חודשים (ובמקרים חריגים לפחות בדרך של עבודות שירות) ועד מאסר בפועל לתקופה המתקרבת אף לכדי 3 שנים מאחריו סORG וברית.

עונש המקסימום בעבירה של גרים מוות ברשנות הוא CIDOU 3 שנות מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ברזולוציה אשר תואמת נסיבות כנסיבות המתוארות בכתב האישום בתיק Dunn יכול מאסר בפועל מאחריו סORG וברית לתקופה העולה על תקופת המינימום אשר עשויה בהתאם למיכלול בכל מקרה לגופו ולנסיבותיו, להגיע גם לכדי מאסר לתקופה העולה על שנה ועשוויה גם להגיע לכדי שנתיים.

ובתוך מתחם העונש ההולם אדרש בתיק זה להיבטים הבאים:

לחומרה :

- אירוע קשה ומיותר שבו בשל אי הבחנה, אי שימת לב, אי שמירת מרחק, ואי נקיטת פעולה ותגובה הנג בעיתוי המתבקש לכך, מצאה את מותה אשה צעירה, אם לילדים קטנים אשר גם הייתה כאמור בשבוע ה - 15 להרiona.

נקרע הלב למשמע האסון.

אסון מיותר ואובדן חיים מיותר. ילדים שנוטרו יתומים, הורים שנוטרו שבורים, אחיות וקרובי משפחה נוספים שחיהם לא היו עוד כפי שהיה.

שבר וכאב עצומים - והכל כתוצאה מרשלונת שניית היה כאמור להימנע ממנו במאץ לא רב מצד האחוז בהגה. סעיף 308 לחוק העונשין שכותרטו "אדם מאימתי", קובע כי משעה שיצא הילד כלו חי שבבטן אמו הריהו נחשב אדם לעניין סימן זה. (סימן שבו גם מצוי כידוע סעיף 304 לחוק העונשין שענינו גרים מוות ברשלונת).

מطبع הדברים לא הואשם כਮובן בנסיבות אלה הנשם דן גם בجرائم מוות העובר אשר היה אותה עת בבטנה של גב' רננה אלון זיל (המנוחה), אך הדברים רק מאוזקרים כאן על מנת להמחיש ולהדגיש את עומק הטרגדיה ואת גודל האסון והשלכותיו.

מילות הפסיקה "קדושת החיים" חזירות ומקובלות את עצמתן ואת חשיבותן עת חושבים על ילדיה הרכיים של המנוחה שנוטרו בבית ושקריםם שוב ושוב ולא هوUIL לאם שהלכה ולא תשוב עוד אליהם לעולם.

חיה של אשה שהייתה אם, רעה, בת, ואשת אשכולות, נגדעו, עם לכתה נוצר אצל אצל משפחתה ומכרייה חלל ושבור עצום.

ובאשר למידת רשלנותו של הנשם - זו כבר נסקרה לעיל בהרבה.

ולקולה :

מנגד כל אלה, ולקולה, יהא זה אר נכון, הוגן, ומתבקש, לציין ביחס לנאם את היבטים הבאים:

- הנשם הודה ולקח אחריות בהזדמנות הראשונה. עפ"י הדיון ראי לזקוף זאת לזכותו. יש לראות חשיבות בכך שאדם מניח ידו על לוח ליבו ומכיר במלוא אחריותו וטעותו.

- לא אחרת מאשר אשתו של הנשם נפצעה באורח משמעותי בתחום זה אשר לה כזכור גרם לא אחר מאשר בעלה, אבי ילדיה, הנשם, והוא נזקקה לניטוח בבטנה.

- לא אחרים מאשר ילדיו הקטנים של הנשם עצמו, שהיו עמו ברכב בעת האירוע, נחבלו אף הם.

- ישיבתו של אדם זה, שהוא כאמור אזרח ותושב דנמרק שבא בזמןו לביקור בן כמה ימים בארץ, איןנו דבר עברית, המצוי במקום זר לו ושוונה מתרבותו וממנהגו (בodiumי שעסוקין בשהייה בבית סוהר) (ונדרש היה לשחות בבית הסוהר) בוודאי שלא תהא כלל וכללה עבורי, וזאת בלשון המעטה. מרוחק מביתו וממשפחתו כבר זמן

ニיכר, עומד אם כך הנאשם גם להימצא תקופה נוספת רחוק מכך, בבית הסוהר.

- הוגם, ובודאי לא נסתר, כי הנאשם אין עבר תעבורתי או פלילי.

- מדברי הנאשם ורعيתו בפני עצמה כי מדובר במשפחה צנואה ונורמטיבית אשר חוויה עוד תקופה קשיש לא מבוטלים בעקבות השלכות האירוע דן.

וידגוש שוב - כפי שכבר הוגש : אין כמובן כלל כל מקום ליצור כל השוואות בין האסון והטרגדיה למנוחה ולמשפחה, לבין מידת הקושי והטרגדיה לנאשם ולמשפחהו.

באי זה הצדדים הזכירו, ובצדק, את העובדה כי להטלת פסילת רשות נהייה כרכיב עונשי מקובל במקרים כגון אלה, אין למעשה אפקט במקרה של הנאשם שבפני.

פסילת רשות נהייה היא טריוטריאלית במהותה.

למעשה, לכיסים הנאשם את תקופת מאסרו וחובותיו תוצאה גזר הדין בישראל, ישוב מן הסתם לארצו צרכותו, וגם ישוב מן הסתם לנוהג שם צרכותו.

את רכיב הפסילה מלנהוג - שהוא ברגע רכיב עונשי כבד משקל למדי ברכיב העונשה במקרים של תאונות דרכים קטלניות - ניכר אם כך כי הוא גורלו של הנאשם דין כי לא יחש בו.

אבל, במסגרת טיעוני ההגנה לעונש ציין מי מסנגוריו של הנאשם כי מאחר שמדובר בתושב זר, אין מקום רב להרתעת הרבים שהרי עסקין בתיר. בכל הנסיבות, עם טיעון זה אין ידי להסתכם, וזאת ממש שבטיעון כגון זה יש התעלמות מכח שהרתעת רבים אינה בהכרח (גם במקרה זה) ככל תיירים מדנמרק בפרט או תיירים בישראל בכלל, אלא, ככל כל הנוהגים במדינת ישראל ובכל זה הן תיירים והן שלושה מיליון נהגי ישראל.

מלאכתו של בית המשפט ברגע זה של אירוע תאונת דרכים קטלנית וגזרת עונשו של נהג היאCIDOU מלאכה של איזונים.

היכן דרך משל יכמת בית המשפט בצורה מדוייקת מספרית את העובדה שרצת הגורל ובמ实事ה פצע הנאשם באורה משמעותית את רعيתו ?

היכן דרך משל יכמת בית המשפט בצורה מדוייקת מספרית את הקושי המזוהה שחויה ויחווה הנאשם כמו שנמצא הרחק ממקום מרכז חייו וארצו ועובדתו, ללא ידיעת השפה, וקשה הנסיבות גם בבית הסוהר הרחק משפחתו ומכל סביבה מוכרת ותומכת ?

היכן יכמת בית המשפט בצורה מדוייקת מספרית את הודהתו של הנאשם , הזכה למה אשר תואר כבר בפסקה כ"הנחת הודהיה" ?

ומעל הכל : הecided , אם בכלל , ניתן בכלל לכמת את אובדן החימם.

מלאכתו של בית המשפט בגזרת מידת עונשו של העומד לדין היא אינה מתמטית צרופה.
המלאכה היא כאמור מלאכה של איזונים.

המספרים אשר בסיכוןו של גזר דין ואשר מהווים את מידת העונש (כגון קר וכך חדש מססר) הם אמנים בסופו של יומן מספורים מדויקים כਮובן , ואולם ההגעה אליהם אינה כմובן מדע מדויק.

בairוע זה , לנוכח רמת הרשלנות ובהעדר קיומן נסיבות חריגות , אין זה המקירה לגזרת מססר אך בדרך של עבירות שירות.

לאחר כל זאת ובשים לב למתחם העונש הולם, למכלול טיעוני הצדדים, ולמקול השיקולים לחומרא ולקולא, מוצא אני להטיל על הנואשם את העונשים הבאים:

1. מססר לתקופה של שנה אחת בפועל.
  2. פסילה מלקלל או מלחץ רישון נהיגה לתקופה של 8 שנים בפועל.
  3. מססר לתקופה של שנה אחת וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור בתקופת התנאי עבירה מן העבירות בהן הורשע בתיק זה.
  4. קנס בסך של 10,000 ₪.
  5. פיצוי כספי , סמלי במידהו, למשפחה המנוחה בסך של 30,000 ₪.
- זכות ערעור לבית המשפט המחווי בת"א בתוך 45 ימים .

ניתן היום, ל"ג תשרי תשע"ו, 13 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים.